

Dagbog Kroatien september/ oktober 2023

Mandag 18. september (forfatter: Bent)

Bilens tæller stod på 21.877 km.

Vi kørte hjemmefra kl. 14. Vi havde egentlig bestemt at køre den 19., men planen for den første distance så lidt streng ud, så vi bestemte os til at bevæge os til Hamburg en dag før. Vejret var dog ikke informeret, det pladderregnede, da vi startede fra Viborg, og det blev ved indtil godt syd for Kolding. Ved Engesvang var vejen spæret i retning nord på, det så meget spøjst ud. Over en længere strækning var vejdirektoratet i gang med vældig detaljeret opmåling af vejen. Der var udlagt en masse plasticbokse med ca. 10 meters afstand, og senere kom der et køretøj slæbende på en slange af måleudstyr.

Vi kørte ind i Tyskland 16:40, nu var der masser af solcelleanlæg og vindmøller samt sort sol. Vejret var bedre, en del sol og tørt, blot ved Rendsburg regnede det lidt igen. Vi havde planlagt at overnatte ved Oase Roland, svømmebadet i Bad Bramstedt. De har lavet plads til 8 autocampere på parkeringspladsen, og der var strøm til alle og toiletterne i svømmehallen kunne benyttes i åbningstiden. Vi spadserede en lille tur i byen, kiggede os lidt omkring og pillede en smule i byens blomsterdekorationer.

Vi spiste koldskål til aften, tog et par kortspil, og inden sengetid var der lyn og torden i luften, altså udenfor.

Tirsdag 19. september 2023. (Bent skriver)

Bilens tæller stod på 22.199 km.

Vi stod op 6:15, svømmehallen var åben kl. 6, så vi kunne straks gå hen og benytte toiletterne. Efter morgenmad og opvask bryggede vi lidt kaffe og the til køreturen. Vi kørte ind på Shell og fik tanket dieselolie og AdBlue. AdBlue, som er miljøtilsætning til dieselmotorer, skal vi fylde på en gang i mellem, vi havde snakket om, at vi glemte at fylde tanken til dette op, inden vi kørte hjemmefra. Det er ikke alle steder, man kan købe det som påfyldning ved tank. I dunke er det dobbelt så dyrt og kan måske ikke købes på alle tanke. Vi var på motorvejen lidt over 8, trafikken var behagelig, men det går lidt langsomt inde i Hamburg, der er fortsat vejarbejde, hvor man overdækker vejen som støjværn mod omgivelserne. Vi passerede Elbtunnelen kl. 9. Der lå store skibe i containerhavnen. Vi hørte i radioen, at Roger Whittaker var død; han var vældig afholdt i Tyskland.

Syd for Hamburg så vi i modsatte retning en sejlboat, som var væltet på en trailer. Vi har tit set både på trailere, det ser ofte voldsomt ud i forhold til bilstørrelse, men det går åbenbart også galt en gang i mellem. Kort efter kom vi i kø ved vejarbejde, først fordi 3 vognbaner blev reduceret til 2, og senere fordi en

motorcykel var væltet, det så ikke godt ud. Vi blev nok en halv time forsinket der. Ved Hannover drejede vi østover mod Magdeburg. Vi spiste frokost ved Raststätte Marienborn. I DDR-tiden var det kontrolposten for indrejsende fra den vestlige verden.

Bygningerne og overvågningstårn mm. er bevaret, og i dag fremstår det som museum.

Vi gik lidt rundt og studerede dette tidsbillede, inden vi kørte videre, vores tidsplan var stram, og vi skulle gerne nå til Regensburg, inden det blev mørkt. Ved Leipzig var der sket en voldsom ulykke i modsat retning, mange redningskøretøjer og helikopter stod midt på vejen. Vi så mange glenter langs vejen. På denne tur har vi næsten ikke set musvåger.

Lidt over 16 kørte vi ind i Bayern, vi føler os stadig lidt hjemme, når vi kommer ind i "fristaten". Franken bjergene i det nordøstlige Bayern er lidt høje og terrænet er meget bulet, så vejen gik skiftevis op og ned, så camperens automatgear fik lov at arbejde lidt ekstra. Vi tankede og spiste is ved Frankenwald. Trafikken aftog sidst på eftermiddagen, hvilket var ganske behageligt. Vi var i Regensburg kl. 19, og kørte ind på autocamperpladsen i Donaustauf kort før solnedgang. Vi kogte kartofler og bønner, lavede bearnaisesovs og spiste røget peberlaks dertil. Herligt, vi skrev tak til Berith for laksen. Mumms. Merete havde talt 380 autocampere undervejs + det løse.

Onsdag d. 20. september 2023. (Merete skriver)

Bilens tæller stod på 22.948 km.

Vi stod op lidt før syv og benyttede toiletterne ved camperpladsen. Det var en temmelig tåget morgen. Efter morgenmad og opvask gik turen videre. Køreturen i dag skulle ikke være så lang. 😊

Donaustauf var en smuk by med gamle huse. Lige udenfor byen krydsede vi Donau, og her kunne vi se et flodkrydstogtskib ligge ved kajen. Ruten gik på A3 mod Passau og Straubing. Jorden er meget lysebrun, og der dyrkes majs og sukkerroer langs motorvejen. I går satte vi en vignet på bilen, så vi måtte køre på de østrigske motorveje. Efter en times tid opløstes tågen, solen tittede frem med et smukt syn til små byer med kirker og borge på bakkerne. Vi skimtede også en del gule rapsmarker: det må være 2. afgrøde i år. Vi passerede Donau flere gange.

Passau er Bayerns Venedig, hvor floderne Ilz, Inn og Donau løber sammen.

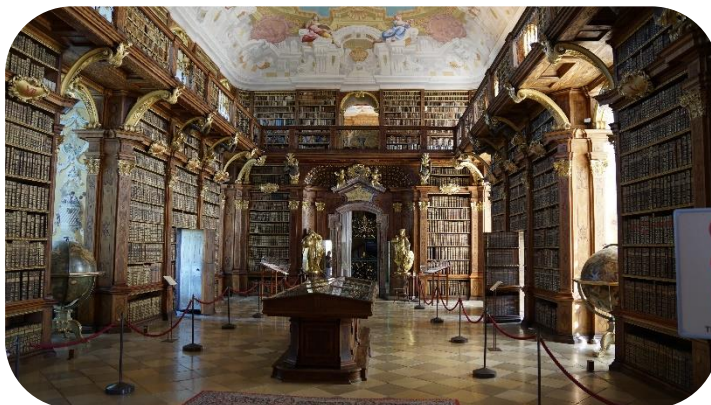
Lidt senere var der trafikkontrol, hvor køretøjer over 2,8 tons ikke måtte køre i ydersporet, så vi måtte også ind i inder sporet sammen med lastbilerne. Vi så ikke nogen blive vinket ind til siden.

10.15 kørte vi ind i Østrig.

Vi har oplevet en del vejarbejde både i går og i dag med forsinkelser til følge. I dag blev vi også en del forsinket af, at vi ledte efter en Rasteplads, hvor vi kunne hælde gråvand af. Det lykkedes ikke.

Mange steder langs motorvejen blomster arkitektens trøst lystigt på støjvænet.

Kl. 12.20 kørte vi fra mod Melk og klosteret. Vi var fremme 10 minutter senere, tog en bid brød i vognen, inden vi gik ned til klosteret. Vi har en bog derhjemme med 100 seværdigheder i hele verden, og vi vil gerne have nogle krydset af, bla. klosteret i Melk med de smukke og imponerende bygninger. Det kostede 26 euro for os begge. Vi nåede ikke rundvisningen, men vi kunne følge lidt med, når vi gik rundt i de imponerende sale med smukt dekorerede lofter og vægge. Kirken var noget helt for sig selv, overdådigt dekoreret og biblioteket havde en imponerende samling af gamle bøger. Barokbygningerne er beliggende på en klippe med udsigt til Donau. Man ved ikke helt, hvornår klosteret er påbegyndt, men det er renoveret op gennem tiden. Det var

imponerende og stort. Der var et gymnasium i en del af det gamle kloster. Vi købte en lille bog om klosteret for at kende lidt af historien. Haven var spændende med klippede træer og buske. Vi fik en jordbær inde i klosterhaven. Efter et par timer valgte vi at køre videre, men forinden kørte vi ned til Donau for at tage nogle flotte billeder op mod klosteret.

På turen i dag og i går har vi set rigtig mange militærkøretøjer på vejene.

Vi kom forbi en stor mark med græskar. Nu er der jo ikke længe til Halloween.

Så blev det igen tid til at få tanket 50 liter diesel. Herefter kørte vi på A1 mod Linz og Salzburg, og nu havde vi 26 graders varme. På et tidspunkt kørte vi fra motorvejen med kurs mod Gaming, hvor Bent havde fundet en gratis camperplads med både strøm og mulighed for tømning af gråvand. Det var bare en rist i vejen til kloak. I det bakkede terræn havde landmændene gang i at få høstet deres majs.

Ved 16-tiden ankom vi til den gratis camperplads Gaming Kartause ved klosteret med strøm og toiletter. Vi kunne jo nok donere en skilling til pladsen. Klosteret fra 1400-tallet tilbyder eksklusiv indkvartering.

Der var mange fine legemuligheder med boldspil mm. for både børn og barnlige sjæle. På det gamle kloster så der ud til at bo mange unge, måske et gymnasium.

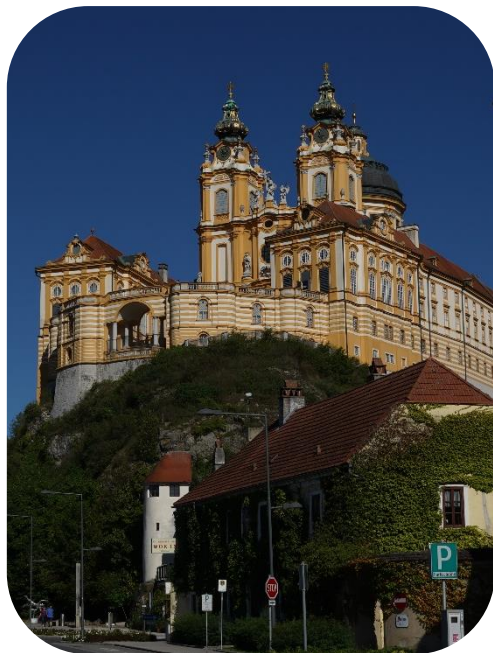
Vi gik ned at handle, da vi manglede mælk, revet ost, leberkäs og brød. På vejen så vi et reklameskilt for nogle drypstenshuler i området. Desværre kunne vi ikke nå dette, da dagen i morgen ville være lang. Nogle spillede en sjov slags tennis med at gribe bolden i et net, de kaldte det La cross. Vel tilbage ved bilen blev vi enige om at sidde ude at nyde solens sidste stråler, men de forsvandt nu hurtigt bag bjergtoppene.

Dagens menu: tortellini med millionbøf i ovn.

Torsdag den 21. september (Bent)

Bilens tæller stod på 23.312 km.

Vi sov fint, selvom vi var tæt på den gennemgående gade i byen. Ved siden af hos holdt der en camper uden nummerplader, til morgen kunne vi se, at der boede 2 voksne og 2 endnu mere voksne hunde i vognen. Vi fik ordnet morgen toilette, morgenmad og opvask og var klar til at forlade pladsen 8:30. Vi fik også lige tømmt vores gråvandsbeholder i kloakken. Vi bidrog frivilligt med 5 euro til pladsens drift. Kort efter vi var ude af byen, var der på B7 afmærket en plads til påsætning af snekæder, ikke at vejret var til dette, men et vink om at vejen snart ville blive kuperet. Undervejs fra Gaming til Bruck an der Mur var vi flere gange oppe i 1300 meters højde og ned igen, det havde måske været nemmere at tage den hurtigere omvej via Wien. Vi så en fin lille kirke på en bjergtop, Sigmundsberg Kapelle hed den, vi skulle måske have stoppet og kikket nærmere på den. Ved

Bruck an der Mur kom vi på motorvej S6 og satte kurs mod Graz, Østrigs næststørste by hørte vi i en quiz i morgenradioen. Mod Graz gik det videre på A9, og ved Graz kørte vi gennem en lang tunnel på over 10 km og var pludselig ude af Alperne. Kl. 11 holdt vi en lille tissepause. Kort efter krydsede vi grænsen til Slovenien, så var camperen kommet til sit eget "hjemland". Der var nu 27 grader. Vi fortsatte ad E59 mod Zagreb. Frokostpausen holdt vi på en rastepads ved Dežno pri Podlenikn. Kl. 13 krydsede vi grænsen til Kroatien, vi har endnu ikke holdt stille eller i kø ved nogen grænse, så passene har ikke været fremme endnu. Måske det bliver anderledes hjemover? I Kroatien skal vi betale strækingsvis på motorvejene, det er lidt bøvl. Man trækker en billet ved indgangen, og når strækningen forlades betales der ved kasse 1, ligesom i Italien. Camperen er desværre hverken høj eller lav, hvilket gør det vanskeligt at række ud til billetautomatens lave del til personbiler eller den høje del, som er beregnet til lastbiler. Ved Zagreb drejede vi mod vest i retning mod Split. Vi kørte nu i et fugtigt område og så en del Silkehejrer, og jorden så meget rød ud. Vi forlod motorvejen ved Karlovac og satte kursen syd på mod Plitvice nationalpark. Himlen blev mørk og truende, og vi fik også lidt regn, lidt spændende om vejret bliver ok til at kigge vandfald i morgen. Vi kørte hen til indgangen til nationalparken og forhørte os om mulighederne for at komme ind og fik at vide, at højsæsonen var slut og parken ville være åben fra kl. 7, vi kunne komme når som helst. Vi kørte lidt tilbage til Restaurant Gurman, som Biljana (vores guide på turen) havde anbefalet som spise og overnatningsmulighed. Vi spurgte tjeneren ved ankomst om mulighed for overnatning i camperen på deres parkeringsplads, og han bekræftede, at reglen var denne, at når man spiste på restauranten, var det ok at overnatte på parkeringspladsen. Vi bestilte bord til 18:30. Vi nød en kop the i eftermiddagssolen. Der kom 4 andre campere, inden vi gik på restaurant. Vi spiste Gordon Bleu med kroketter og "kartoffelklokker", som viste sig at være kartoffelbåde. Det var rigtig lækkert, og der var mange kunder, så personalet havde travlt. Kl. 20 gik vi tilbage i camperen og fik dagbogen skrevet og nød et glas rødvin.

Fredag den 22. september (Merete)

Bilens tæller stod på 23.754 km.

Vi stod op lidt før 7, tændte for det varme vand, et hurtigt bad og hurtig morgenmad. Jeg vaskede op og kl. 8:10 var vi klar til afgang fra Gurman Restoran mod Plitvice søerne. Vi fik parkeret camperen i skoven. Billetten ind i parken kostede 40 Euro pr. person. Vi valgte at følge B-ruten, som ville være på ca. 4 timer. Straks vi kom ind i parken, blev vi mødt af betagende udsigter med masser af smukke vandfald. Vi spottede

også små fisk, som gradvist blev større efterhånden, som vi bevægede os i de smukke omgivelser. Heldigvis var der ikke så mange mennesker på dette tidlige tidspunkt. Parken åbnede kl. 7. Der blev taget rigtig mange billeder rundt omkring. En lille familie tog mange fotos, og Bent tilbød at tage et foto af familien.

Efter 1 times gåtur kom vi til færgen, som vi skulle sejle til næste punkt med. Der var et skilt med, at det var forbudt at fodre ænder og fisk. Vi ventede ½ time, da de 2 første færger lige var sejlet. Vi havde 25 minutters betagende bådture, og så skulle vi lige med en båd over på den anden side. Vandet var ubeskriveligt klart og flot, og man kunne se gennem det. På en af søerne så vi en skarv på fiskeri. Mange steder på skrænterne

voksende små alpevioler, hjortetrøst, lungeurt, primula, benved og specielle bregner. Ved en af søerne boltrede en flok "skøjteløbere" sig. Efter endnu en travetur skulle vi med en trevogns bus. Derefter endnu en smuk travetur, hvor vi kunne se Plitvice søerne og vandfaldene lidt fra oven. Det blev også til lidt pilleri i en alpeviol. Vi købte en is ved den sidste station før P-pladsen. Vi kunne se, at der var kommet en del flere mennesker, end da vi gik ind i parken. Kl. 13 var vi tilbage ved bilen, hvor vi fik en hurtig frokost, inden turen gik videre. Vi måtte slippe 15 euro for parkering. Vores tur gik mod Split i 23 graders varme.

Turen gik gennem smukke landskaber med lidt dårlige/bumlede veje, så nogle af vores skabe gik op under kørslen. I nogle af landsbyerne så husene ud, som om de aldrig var blevet bygget færdige – der manglede trapper og vinduer. På et tidspunkt kørte vi ned ad en bakke med 10 % nedstigning. Der var rigtig mange små boder undervejs med ost og honning. Vi drejede på A1/B71 omkring kl. 14.35. Vi oplevede en del blæst, hvor vindposerne stod vandrette, især et problem på broerne.

Vi kom gennem en del tunneller, og her var der et flot kuperet landskab med kig til søer, skovarealer og bjerge. I midtterrabbatten voksede der nerier i mange farver, så jeg ville gerne have et par stiklinger. Vi passerede 3 nationalparker: Telasica, (som vi skal besøge senere på turen) og Krka. I grøftekanterne vokser der nogle flotte høje lyslilla blomster samt ildtorn. I et område var der mange vindmøller fra Leitwind. Det er et meget stenet område.

Familien Ehreke fra Starnberg ringede, at de meget gerne ville have besøg af os. Vi havde skrevet til dem, inden vi tog hjemmefra. Vi har aftalt at ses den 6. oktober om eftermiddagen og til aftensmad. De skulle på et lille besøg til hans hjemstavn omkring Dresden forinden. Vi glæder os til at se dem.

Vi betalte 16,80 euro i vejskat. Herefter drejede vi mod Split, og her var der udvig til Adriaterhavet. Herefter drejede vi mod Dubrovnik og Split. Camperpladsen Stobrec i Split havde desværre ikke plads til flere, men de anbefalede at køre til Galeb camperplads. I Split oplevede vi en bryllupsbil med følge og dytten.

Ca. 17.20 kom vi til Galeb camperplads og fandt plads 64 med strøm og det hele. Vi skyndte os at tømme gråvand og toiletet. Nyt vand blev fyldt på, da vi ikke havde mere tilbage.

Vi gik ned at handle i det nærliggende supermarked: drikkevand og yoghurt. Derefter blev maden sat i ovnen, tortellini med kødsovs og hjemmeavlede tomater, som vi spiste under markisen i dejligt vejr, men mørkt. Det har dryppet lidt ind imellem. Vi Face Timede med Sander og bagefter med Berith. Derefter blev der dømt opvask henne i køkkenafdelingen. Efter opvasken startede motorcykelfesten nede bag pladsen med høj musik – vi havde fået at vide, at der ville være fest med høj musik til sent.

Nede ved toiletterne hoppede en stor græshoppe (ca. 10 cm) rundt, den blev vist generet af lyset.

Lørdag den 23. september (Merete)

Bilens tæller stod på 24.032 km.

Vi stod op ved 7-tiden efter en varm nat. Motorcykelfesten stoppede ved midnatstid.

Det har dryppet lidt i løbet af natten. Der var 25 grader i vognen til morgen.

Vi gik over i toiletbygningen for at bade. Jeg glædede mig til at få vasket hår, men det var ikke nemt, da bruseren gik ud hvert andet sekund. Da vi gik fra badet begyndte det at regne. Godt det ikke var i dag vi skulle i Plitvice.

Efter morgenmaden gik vi en runde på pladsen. Mange var allerede kørt videre. Vi fik lige et kig til Adriaterhavet.

Kl. 9.05 var vi klar til afgang fra Galeb efter at have snakket med Sander. Vi kom af med 35,36 Euro for overnatning. De sidste dage har vi set mange flotte høje cypresser i landskabet. Desuden mange agaver med blomst samt mange vildtvoksende figentræer, palmer og kaktusser.

Kl. 10.00 var der 26 grader udenfor, og så var solen ikke en gang fremme. Vi valgte at tage kystvejen til Dubrovnik fremfor betalingsvejen, og her kom vi forbi mange smukke udsigter, snart kørte vi nede ved

kysten og snart efter oppe i højlandet. Ved 11-tiden var vi kørt lidt ind i landet og så flere smukke søer. Vi krydsede også en stor flod. Kort efter gjorde vi pause ved en af de mange frugtboder, hvor vi købte hvidløg og nogle frugter (kender ikke navnet). Ved første øjekast lignede de citroner. Lidt senere måtte vi lige have et fotostop med udsigt til frugthaver. Nu er vi kørt ind i et vinområde, og så kom der skilte med vildsvin på vejen.

Lidt senere, 12.30 holdt vi frokostpause med udsigt til Adriaterhavet. Der er sus i sejlene, min nederdel blæste næsten op om ørerne. Kort efter var det igen tid til fotostop med udsigt til bugten. Der var også en stor flot sommerfugl.

13.30 ankom vi til Camp Pod Maslinom Orasac, hvor vi fik anvist en plads. Vi blev spurgt efter de andre danskere, men dem kendte vi ikke noget til. Vi kørte markisen ud og sad og slappede af i skyggen, da vi ikke kunne nå bussen kl. 14. Vi tog med den næste bus kl. 15.45 lige udenfor camperpladsen.

Jeg havde pakket en taske med jakker og vand. Busturen til Dubrovnik varede ca. 20 minutter. Der var flotte udsigter undervejs, og der lå 3 krydstogtskibe i havnen.

I Dubrovnik gik vi straks ned til den gamle bydel ad smalle gader med trapper. Allerførst nød vi udsigten til bymuren. Vi gik lidt rundt og kiggede på folkelivet og forretninger. Mange smukke og slikbutikker. I gaden lød der musik og sang, et bryllupsoptog med omtrent 150 gæster dukkede op. Det begyndte at buldre og lyne og snart stod det ned i stænger. Vi gik i ly ved Rectors Palace, et museum som er lavet, fordi nogle optagelser til Game of Thrones (spørg os ikke hvad det er) var lavet der. Bygningen er fra 1400-tallet, bygget til lederen af republikken Ragusa. Billetkontrolløren var vældig tilpas med vejret, da de i en lang periode havde haft 40 graders varme. Efter et stykke tid stilnede regnen af, og vi bevægede os op mod busholdepladsen. På trappen derop blev regnen igen værre, så vi gik ind i en butik med effekter fra Game of Thrones. Bent manglede en plasticpose til sit kamera og spurgte i forretningen, men desværre. En venlig dame tog sine bananer ud af en pose og så kom cameraet deri. TAK. Herefter gik vi videre op ad trappen, og ca. 17.55 var vi ved stoppestedet, hvor der var en lille markise

over, men desværre blæste det, så vi blev våde af at stå der i 45 minutter. Himlen blev lyst vældigt op af lynene. På et tidspunkt stoppede en bil, en dame snakkede med dem i bilen og fortalte, at en forlygte manglede. Hun gik hen og gav lygten et ordentligt klask, og så virkede den til stor moro for alle, der ventede på bussen. Vores bus var desværre 10 minutter forsinket. Forinden havde jeg været henne at plukke nogle figner. Da bussen endelig kom var min nederdel godt våd, så da vi kom hjem, måtte jeg lige skiftes. Bent var også glad for at komme hjem til sine almindelige briller. Solbriller er ikke smarte i regnvej og tiltagende mørke.

Dagens menu: gode bøffer med gulerødder, bønner og salat med friske figner. Vores medbragte kartofler smed vi ud, da de ikke var gode mere.

Ca. 20.50 gik vi op at vaske op. Det begyndte igen at lyne og tordne, så vi nåede heldigvis næsten hjem, inden det igen væltede ned med vand og det fortsatte, så ikke noget med at gå op på toilettet inden sengetid.

Søndag d. 24. september (Bent)

Det fortsatte med lyn og torden en stor del af natten. Inden morgenmad gik vi op til et lille supermarked og købte lidt mælk, yoghurt og brød. Den søde ekspeditrice spurgte, om ikke vi skulle have en croissant med, mersalg forekommer også udenfor Danmarks grænser. Vi kiggede også på rødvin, om der var noget lokalt, valget faldt på en makedonisk 2 liters Vranac med et billede af en hest på (ikke den med tyren). Efter morgenmaden gjorde vi klar til at gå til bussen, vi ville køre ind til Dubrovnik, forhåbentlig med bedre vejr end sidst. På campingpladsen var jorden meget tør, trods den store mængde nedbør natten igennem. Der var dog faldet en del oliven ned. Vi kom med bussen kl. 9:50, og kort efter regnede det temmelig meget, men vores bekymringer var væk, straks vi var i Dubrovnik. Vejret var tørt, skyerne lå dog lidt tæt og så mørke ud. Vi tog med svævebanen op bag ved byen, der var kø ved billetsalget, flere ville åbenbart på søndagstur. Svævebanen kostede 20 Euro retur pr. person. Der var et flot kig ned til byen der oppe fra, det havde jeg ikke fået bedre med dronen. Jeg er tilbageholdende med at bruge den i Kroatien, jeg har checket reglerne, og må faktisk godt flyve med den, men det udestår lidt. Oppe på bjerget var der et lille museum omkring balkankrigen 1991-95, men vi undlod at besøge dette. Vi tog svævebanen ned igen, det var faktisk muligt at gå både op og ned, flere gjorde turen til fods. Vel nede, gik vi ind i den gamle bydel, besøgte katedralen som var under indvendig vedligeholdelse. Derefter gik vi hen til Jesuitter trappen, den var svær at finde. Dernæst kom vi til en kirke, hvor der var dækket op til bryllup. Så snakkede vi om frokost, eller måske en tur rundt ovenpå bymuren. Heldigvis valgte vi frokost først. Vi spiste på Bone Fide en mexikansk restaurant, faktisk ledte vi efter en kebab restaurant, som vi så eftermiddagen før. Jeg fik Nachos og Merete fik enchilada, rigtig lækker. Så har Merete tegnet noget i noterne, som ligner en bluse, sikkert noget hun har set

i en butik og skal prøve at strikke eller sy, når vi kommer hjem. Vi fandt frem til trappen, hvor det var muligt at komme op på muren, vi tænkte at det var løgn, da vi så, at det kostede 35 euro at komme derop, men vi kiggede på hinanden og besluttede, at vi ikke var kørt så langt hjemmefra, for ikke at opleve noget. Det var en kæmpe rundtur på bymuren, vi gik op og ned ad trapper, og hele tiden med at flot kig til byen og havet, vejret var blevet pragtfuldt, masser af sol og næsten vindstille. Vi mødte de første andre danske på turen, og sjov nok så gjorde de andre det samme, de var fra Næstved. Det tog næsten 2 timer at gå muren rundt, vi nød også en frisk presset appelsinjuice undervejs. Efter de mange strabadser på muren gik vi ned i byen igen, for derefter at gå til den nyere bydel ovenfor. Vi får rigtig meget trappetræning i Dubrovnik. Vi var i god tid tilbage ved bussen, og vi fik igen plyndret lidt figer. På campingpladsen forsøgte vi at komme til at vaske lidt tøj, men vi måtte vente en halv times tid, der var kø. Men det lykkedes at få vasket lidt bluser, og mon ikke de tørrer i løbet af aftenen. Aftenens middag: Groft franskbrød med leberkäs, stegt tomat, hvidløg og spejlæg, - mums

Dagens Skridt: 15.458 og 50 etager.

Mandag d. 25. september (Merete)

Vi stod tidligt op, gik i bad, og inden morgenmaden gik vi op til købmanden at købe en kage til morgenkaffen, samt en flaske lokal rødvin, så vi havde noget til resten af turen. På vej tilbage til camperpladsen måtte jeg lige hapse et par frøstande og et par grene fra forskellige nerier. Vi betalte 56 + 4 euro for 2 dage inklusiv vask af bluser.

Kl. 8.50 var vi klar til afgang fra Camp Pod Maslinom Orasic på en kurs mod nord mod Split og Zadar til mødet med resten af Biljanas gruppe. Vi glædede os.

Efterhånden begyndte bilen at trænge til Diesel, men eftersom der ikke var en tankstation i Slano, måtte vi

køre fra Kystvejen, og så var der på Ina gevinst i mere end en forstand, da der holdt 7 Porsche på tankstationen. Vi kørte igen på kystvejen og gennem en del tunneler, og der var vinmarker på de stenede skrænter. Vi så også indhegninger til muslinge/østersopdræt tæt på kysten.

Ved 10-tiden skulle dronen lige luftes ved den flotte Peljesac Bro, som blev indviet 26. juli 2022. Den gør det muligt at køre fra den sydlige enklavedel af Kroatien via Peljesac halvøen til Kroatien uden at passere en bid af Bosnien.

Lidt senere lagde vi mærke til en vinmark midt i skoven, og nu kom vi til alle de små vejboeder med forskellige frugter.

Vi kom forbi en del kanaler med små jordlodder med forskellige afgrøder. Et godt stykke kørte vi langs floden, hvor

der var en del kålmarker. Herefter krydsede vi floden og her kom vi forbi et udendørs bilværksted. Mange steder har vi set figentræer uden blade, men med rigtig mange frugter. Langs vejen blev der fældet nåletræer, som blev lavet til flis.

Kl. 11.40 lavede vi et fotostop ved en smuk udsigt over Adriaterhavet, hvor oliventræerne bugnede af frugter. Jeg fik også øje på en flot gul engletrompet.

I Markarska kom vi forbi et sted med selfservice carwash.

12.25 holdt vi frokostpause med flot udsigt.

Lidt senere kom vi forbi et sted, hvor nogle store sten under nettet var faldet ud på vejen og arbejderne stod og dirigerede trafikken. I en af byerne kom vi forbi mange blomsterkummer med kanna. Vi kom også forbi vores overnatningssted fra forleden, Galeb. Her i området var havet smukt azurblåt.

Lidt senere kom vi gennem Split, og udenfor byen var der mange gamle stengærder med overgroede marker. Vores GPS ville hele tiden have os til at køre på motorvejen, men vi ville gerne køre den smukke rute. På D27 snoede vejen sig op i højden, og der var en høj dæmning med togskiner. På et tidspunkt kom der en kommentar fra chaufføren om, at der bare var svæveflyvevej med en lang skygade. Ved 14.30-tiden drejede vi mod Zadar, og da vi

gjorde is stop en halv time senere, opdagede vi, at der havde været pudekamp i bagenden, idet puden var fløjet ned i køkkenet. Lidt senere kom vi forbi et område, hvor det så ud som om træerne var brændt. Der havde også været et skilt, hvor brug af tændstikker var forbudt. Vi havde ellers fravalgt betalingsveje, men vi blev jaget på motorvejen, og måtte betale 3,70 euro i vejafgift. Vi så mange marker med får, og vi kom forbi Salt Museet med saltlaguner.

16.40 ankom vi til camperplads Peros i Zaton. Vi var kun 5 vogne i selskabet + Biljana, som boede i en hytte.

Vi mødtes med Helga & Ejvind, Jessie & Benny, Jane & Martin og Kirsten & Frede ved informationen kl. 18.30, hvor Biljana bød velkommen, og desuden var Ivan fra Zatan turistorganisation med for at byde os velkommen samt fortælle lidt om Zatan. Han talte kroatisk og Biljana oversatte. Zatan har 600 indbyggere. Om sommeren kommer her 3.000

turister. Der bliver plads til 8000 turister i det nye Zatan Holiday Resort. Det er en bæredygtig udvikling. Familier og mange seniorer bruger området til afstresning. De flotte strande tiltrækker rigtig mange, og der er god skygge under træerne. Istrien tiltrækker især de unge. Førhen var det fiskeri og landbrug man levede af, nu er det mest turister. Et seværdigt monument er, hvor kvinderne vaskede tøj i gamle dage. Også Sct. Nicolai kirke vil være et besøg værd.

Gastronomi: især fiskeretter og proschuto (dalmatinsk skinke) og selvfølgelig produktionen af olivenolie.

tak: Vala

Biljana er opvokset i Mostar i Bosnien og hun og familien flygtede til København i 1993 under borgerkrigen.

Biljanas søn havde forsket lidt i deres slægt og fundet ud af, at de stammer fra Italien.

Morgendagens program:

7.15 med 2 minibusser her fra pladsen og med båd fra Zadar kl 8.00 inklusiv morgenmad og frokost med 2 pauser med tid til at svømme eller gå til udsigtstårn.

Dagens menu: burek med kød eller ost.

Vi var tilbage i bilen kl. 21.15, hvor vi lige fik pakket tasken til morgendagens udflugt.

Tirsdag d. 26. september (Bent)

Vi stod tidligt op, dagens program startede kl. 7:15 udenfor receptionen. Alle var mødt op til tiden, både de morgenfriske og b-typerne. Biljana havde bestilt minibusser, som skulle køre os ind til havnen i Zadar, hvorfra vi skulle sejle ved 8-tiden. Der kom 2 sorte vip-biler, det så dyrt ud, men de kørte os som aftalt. Vi kom ombord på båden kl. 8, ombordstigning var gennem en anden båd som vores lå på ræling ved. Vi skulle sejle ud til Kornati øerne, det viste sig at være en længere tur, men vejret var fint og vi nød det. Vi fik en snaps og en bolle med pålæg, det var morgenmaden, kaffe dertil måtte vi selv købe. Vi sejlede imellem flere øer, under en bro, som nogle gange havde været blokeret grundet påsejling. Skibets guide fortalte, at hun engang havde været ude på ydersiden af broen og kun kunne sejle tilbage til Zadar ved at sejle udenom de meget lange øer. Efter 2 timers sejlads var vi fremme ved den første ø, vi skulle besøge, Otok Levrnaka. Vi kunne vælge mellem strandbesøg eller en spadseretur op til det højeste punkt på øen. Vi gik op til toppen ad ikke eksisterende stier, som overalt var stenfyldte, store og små sten, men alle sammen meget kantede og helt op i 117 meters højde. Vi var 7 fra gruppen, der gik til toppen, og alle klarede turen uden skader. Det blæste meget, så min drone kom ikke i luften. Udsigten var smuk uanset i hvilken retning, vi kiggede.

Efter dette første stop sejlede vi videre. Vi spiste middag på skibet, alle blev tilbudt fisk eller kylling, men vi endte alle med at få fisk og kylling og dertil noget revet kål og franskbrød. Næste stop, øen Dogi Otok var med mulighed for badning i saltsøen Mir, eller endnu en spadseretur på et nyt højdepunkt. Vi valgte saltsøen og dyppede tæerne i det lækre vand. Vi spiste en is inden turen gik hjemad, igen en 2 timers sejlads. Nogle andre gæster på bådturen havde musikinstrumenter med og spillede og sang under en del af turen. Vel tilbage i Zadar, gik vi til nærmeste cafe, hvor herrerne nød en øl og kvinderne en aperol med juice. Så gik vi et stykke hen til busstoppestedet og ventede længe på bussen til Zaton. Vi fik listet chaufføren til at sætte os af, så der var kortest muligt at gå det sidste stykke til campingpladsen. Kl. 20:30 var vi hjemme efter en lang, men dejlig dag med sommervejr og gode oplevelser. Mødetid for i morgen blev publiceret til kl. 11. Vi spiste et par madder, inden vi gik op at vaske op.

Onsdag den 27. september (Merete)

Vi stod op lidt før 7. I mit baderum var der en meget stor edderkop med en hel flok unger, der lige måtte følges ud, inden der var plads til mig i badet. Efter morgenmaden gik vi en tur rundt for at kigge efter en plads nær de andre i gruppen. Vi var så heldige, at nogle hollænderne skulle videre, så vi kunne få deres plads som var tættere på resten af gruppen. Vi sad og hyggede os lidt sammen med Jessie og Benny, og her kom vi frem til, at de kendte Betty og Niels Peter fra Hvidding/Ribe.

Vi fik vasket op samt vasket tøj og nåede lige at få flyttet camperen, inden vi skulle starte dagens program. Kl. 11 gik vi hjemmefra med kurs mod Nin. Vi så en fin "brudekaret" nær vandet. I den gamle bydel kiggede

vi på bygninger, og så kom der lige en Cafe Big Whale i vejen. Vi mødte et par udklædte guider, som gik rundt og fortalte om byen i 1600-tallet. Vi kom også forbi en statue af en biskop, hvor hans storetå var helt blank, da det betød lykke at berøre den. Samme hellige biskop står 3 forskellige steder i Kroatien.

På Dalmacija fik vi en lækker kalkunsalat, og Frede og Benny fik forvekslet deres kaffe, så der opstod en sukkerhistorie. Bent delte et billedalbum på telefonen: "Kroatien med Biljana". Efter frokosten (14.30) gik vi til mudderbadet. Vi havde ikke husket vores badetøj, men jeg fik alligevel smurt mig godt ind i mudder. Når man gik i vandet, fik man også mudder mellem tæerne. Vi nød solen og udsigten til alle de muddersorte mennesker på stranden. Derefter gik turen til supermarkedet Plodine, hvor vi fik købt lidt ind.

Kl. 18.30 var der fællesspisning ved svømmepølen, hvor Frede og Martin havde medbragt deres grill. Rigtig hyggeligt. Vores menu var kyllingeschnitzler med salat og brød. Benny havde 2 hjemmebryggede øl med til deling.

Biljana fortalte lidt forskelligt om landet. Da Tito døde i 1980, begyndte Jugoslavien langsomt at gå i opløsning. Biljana rejste ud af landet som 30-årig, sønnen var 11 mdr. og datteren 10 år. Flygtede til familie i Serbien, hvor hun arbejdede i et supermarked. Der var mangel på fødevarer samt prisstigninger. I Montenegro og Serbien var bosnier ikke velsete. Familien fik midlertidigt ophold i DK. Først indkvarteret i Saltholmlejren, derefter flyttet til teltlejr i Jelling i 2 år. Biljana havde arbejdet på et turistkontor i Beograd, hvor der var en afd. i København. Biljana har været ansat ved Vejle Kommune, hvor hun har været involveret i flere store projekter. Danske soldater var meget respekteret på Balkan, og Danmark har sendt meget

humanitær hjælp. Slovenien og Kroatien er optaget i EU. Kroaterne er et meget stolt folk. Dayton aftalen fra 1995 satte en stopper for krigen i Bosnien. Mange unge fra Serbien, Montenegro og Bosnien rejser ud. Aftenen sluttede ved 23-tiden.

Torsdag d. 28. september (Bent)

Vi sov godt på vores nye plads, stod op som vanligt ved 7-tiden. Dagens udflugt startede ved 10-tiden med, at vi gik hen til bussen. Busserne kommer ikke så tit her, og vi ventede længe på den. Vi søgte skygge, mens vi ventede, der var allerede varmt og ikke en sky på himlen. Vi kørte ind til Zadar og gik over havnebroen til den gamle bydel. Biljana havde aftalt, at en lokal guide skulle komme og vise os rundt ved den gamle kirke. Mens vi ventede på lokalguiden, Venus, nåede drengene lige at nyde en øl på torvet. Venus fortalte, at området blev erobret af romerne under Augustus i første århundrede efter Kristi fødsel. Zadar er Kroatiens 5. største by. Den blev voldsomt bombet af de allierede under anden verdenskrig og ligeledes under borgerkrigen i 1992. Vi var også oppe på bymuren, som var meget bred. Den var bygget i 1600-tallet for at beskytte byen mod osmannerne. Guiden sluttede med at føre os hen til en lokal restaurant, fjernt fra den gamle bydel. Merete og jeg var heldige og

fik drikkevarer og mad hurtigt, resten af selskabet fik først deres mad, da vi var færdige med at spise. Jeg fik blæksprutter med pomfritter, Merete fik spaghetti bolognese. Efter spisning gik vi tilbage til den gamle bydel. Nogle af os gik op i det store klokketårn, som var opført i 2 etager, hvilket kunne ses ved, at de nederste 2 etager så helt anderledes ud end de øverste. På vej op i tårnet slog klokkerne 3 slag, sikke en larm. Der var en flot udsigt fra toppen. Fra tårnet gik vi tilbage til bussen og var på campingpladsen kl. 17. Vi aftalte at holde en lille gadefest, så kl. 19 stillede vi alle vores borde og stole på en lang række på "gaden", tændte op for et par grills. Det var allerede mørkt, men med masser af batterilamper på bordene, så det rigtig hyggeligt ud. Vi hyggede os i det gode selskab og et lille stænk af den lokale vin.

Fredag den 29. september (Merete)

Dette var en kølig morgen, hvor vi sad ude at spiste morgenmad. I nat vågnede vi ved et drøn, og det viste sig, at vores skraber i brusenichen var faldet ned.

Efter aftale med gruppen, lavede Bent en deltagerliste.

Kl. 10.30 var vi klar til afgang fra pladsen med kurs mod Pag i 3 campere: Benny, Martin og os. 11.15 havde vi fotostop ved Paski Most broen med den smukkeste udsigt til de gølge bjerge med lidt lav og græsser samt en borgruin på den modsatte side af vejen. Her tog Bent dronebilleder af hele gruppen. Da vi kørte videre, så vi mange osteboder langs vejen, og snart kom vi til saltlagunerne. Lidt senere havde vi igen fotostop ved en smuk udsigt med sparsom vegetation grundet det stenede område. Der var også en mark med oliventræer, som var brændt. Herefter måtte vi lige lidt ned ad bjerget for at lave en U-vending. Ved Gligora, cheese & kaffe bar kunne Benny snige sig ned ad en smal vej til P, hvor vi 2 andre måtte tage en anden vej, da vi ellers ville have fået en skrabet udgave. Gligora er et familieforetagende. Vi skulle rykke lidt sammen, da vi var sammen med et engelsk selskab. Det med together blev af en vittig sjæl straks oversat til: to geder. På øen har de 30.000 får, som bliver malket 6 måneder om året, resten af året har de fri til "Love and babies". De producerer 30 forskellige oste. Der går 20 liter mælk til en ost, og 1 liter mælk koster 2 euro. De producerer 100.000 oste pr. år, og ostene er 1 til 2 år undervejs. Der udvikles nye oste hvert år. De har bla. oste med chili, lavendel, rosmarin samt røgede. Ostene vendes hver dag samt oversprøjtes med saltvand. Frokosten på cafeen bestod af ricotta, gedeost, fåreost og ko-ost samt skinke, meget lækkert med vin og vand til. Vi fik også at vide at kroaterne er verdensmestre i at stable stengærder uden "klister". Fåreulden er for dårlig til garn, i stedet bliver den brugt til isolering. Ved 15-tiden kørte vi fra ostebutikken, hvor vi havde købt et par oste og en olivenolie.

I Pag skulle vi se blonder, som frivillige kvinder lavede, men Biljana kunne desværre ikke få fat på hende, der skulle vise os dem. Mændene fandt ret hurtigt en bar på torvet. Vi faldt vi i snak med en ældre kvinde på 1. sal i et hus, som havde et udstillingsvindue med hækede ting. Hun kom ned og

fortalte vældigt om tingene på kroatisk. Da vi spurgte, om vi måtte tage et billede, blev håret lige slået ud. Jeg købte en engel og Jessie en hul-sten med snor. På havnen var der marked med mange lokale ting. Jeg købte smukke blonde-øreringe fra damerne fra den frivillige forening, hvor nogle sad og arbejdede med at lave/sy blonder, spændende. Efter at have kigget på alle boderne, gik vi ind på Salt Museet, som var gratis denne dag.

Derefter gik vi en runde mere ved boderne, og her mødte vi igen den ældre kvinde, som fortalte vældigt om de forskellige ting. Ved en bod fortalte hun, at tingene var lavet af gips, det var det eneste ord, vi forstod. På vej tilbage til mændene var vi inde i en tøjbutik, hvor Jane købte en kjole, og jeg endte også med at købe en fin sommerkjole.

En del af os frekventerede en is butik på vej tilbage til bilerne. Lige ved P-pladsen var der et supermarked med store blonder på. Her gjorde vi vores indkøb til aftenmad.

Vi startede hjemturen, og på et tidspunkt måtte vi holde ved en afspærring - vi skulle vente 10 minutter. Det var vist filmoptagelser, så gad vidst, om der kommer 3 autocampere med i filmen.

Vi var tilbage på pladsen kl.19.00 og der blev linet op til fællesspisning på vejen foran os.

Vores menu: hakkebøffer med bacon, salat og brød. Svenskerne (fra Stockholm) kom over og hyggede sammen med os efter spisningen, vældig træveligt.

23.45 var gadefesten slut og alle krøb til køjs.

Lørdag den 30. september (Bent)

Vi var vågne på et tidspunkt i løbet af natten, vi kunne se at der var lys i garagen, vi må have glemt at slukke. Der er heldigvis en sprække under sengene, så jeg kunne række ned med en finger og slukke for dette. Det var lidt køligt til morgen, fasanerne snakker en del, men vi ser dem ikke.

Vi mødtes ved poolen, hvor Biljana fortsatte med at fortælle sin historie om Jugoslaviens opløsning og opdeling efter balkankrigen. Biljana flygtede med sine 2 børn fra Bosnien 6. april 1992 og kom senere til Danmark i Sandholm lejren. De kom senere i teltlejr i Jelling, hvor hun lavede bosnisk skole, det var vinter og koldt. Kroatien blev medlem af Nato i 2009 og EU-land i 2013. Euro er nyligt indført i landet fra 1/1-2023.

Højtlønnede tjener typisk knap 3.000 euro om måneden, lavtlønnede ca. 1.000 euro og pensionister får 500 euro. Skatten er blot på 18 %, har tidligere været lidt højere. Mange unge bliver højtuddannet, blandt andet til læge, men en stor del kan ikke få arbejde som uddannede og søger derfor jobs i turist eller servicebranche, kører måske taxa. Biljana fortalte om krigen og opdelingen i de nye lande efter fredsaftalen, som blev indgået i Dayton Ohio i 1995 i samarbejde med blandt andet Bill Clinton. Senere blev aftalen underskrevet i Paris af præsidenterne for Bosnien, Serbien og Kroatien.

Vi spiste frokost, og derefter var vi nogle stykker, som gik til købmand.

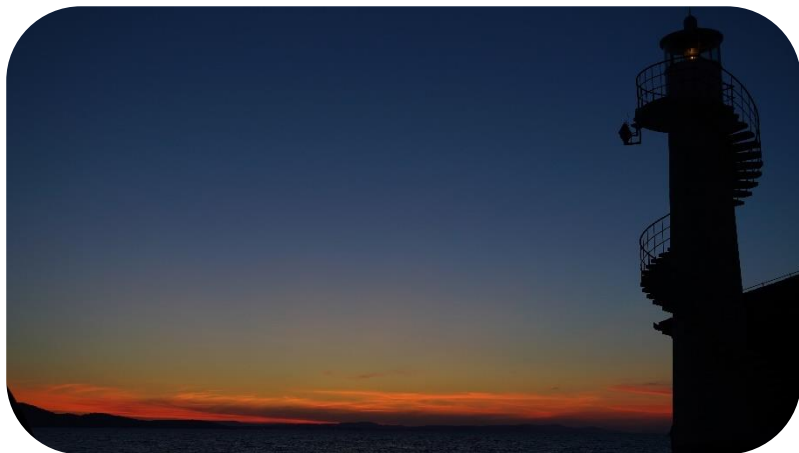
Kl. 16:30 forlod vi campen, og blev kørt i "sorte biler" til Street food festival i Zadar. Festivalen har været en del af sommeren, men var nu tæt på afslutning. Vi gik rundt og studerede spisekortet i de forskellige boder. Vi samlede nogle borde tæt ved strandkanten, så vi var sikre på at kunne se solnedgangen senere. Der var dejlig musik med disc jokey, senere rock musik med et live band. Der stod 2 megastore liggestole ved strandkanten, alle pigerne

kunne sagtens sidde i dem samtidig, skabt til et foto.

Vi spiste grillede burgere, og nogle enkelte spiste flotte boblevafler med is til dessert. Solnedgangen var rigtig flot, udsigt med fyrtårn i forgrunden og

masser af vand og langt ude lidt bakkede øer. Rock orkestret gik for alvor på scenen kl. 21 og spillede i et væk, indtil vi kørte hjem. Der var mange unge, som dansede rundt foran musikken, også helt små børn. Biljana havde bestilt "sorte biler" til hjemturen.

Søndag den 1. oktober (Merete)

Vi stod op til sædvanlig tid. I dag havde vi en fridag.

Vi havde dagen før snakket om at lave en udflugt på egen hånd. Vi havde aftalt med Jane og Martin, at vi kunne tænke os at køre til Krka National park. De andre fik tilbuddet om at følge efter os. Martin hjalp med at tage markisen ned mm. inden afgang.

Bilens tæller stod på: 24.703 km

Vi kørte 9.05 efter Sander havde ringet. Vi fik lige tanket, og selvom det var overskyet var temperaturen allerede på 24 grader.

10.35 ankom vi til Sibenik rastestpladsen ved motorvejen, med en meget smuk udsigt fra broen. Selvom vi tidligere var kørt forbi på vejen, havde vi ikke tænkt, at der var så smukt. Eftersom der var mange store rosmarin buske måtte vi have lidt grene med hjem til aftensmaden.

Vi nåede National Park Krka (er stavet korrekt, men spørg mig ikke om udtalen) omkring kl. 12. Martin og Bent fik lige lidt at spise, inden vi gik på vores vandretur 900 meter ned ad en stejl sti med mange små alpevioler i skoven. Vi startede med at gå ind at se den gamle vandmølle, som lå langs floder og små vandfald. Mange små og større fisk svømmede i floderne. Man blev blæst helt omkuld af de smukke vandfald, det ene større og smukkere end det andet. På et tidspunkt skulle jeg tage billede af en muslimsk kvinde ved et af vandfaldene. Efterfølgende tog manden en bunke

billeder af os alle 4. Ved et sted var der en masse lyde fra de kvækkende frøer, men de var svære at få øje på i al den tætte vegetation. Ved 14-tiden var vi ved at være sultne, og vi var netop ankommet til området med boder og restauranter. Vi fik en lækker Dalmatia platte med pølser, kyllingeschnitzel, hot wings, og aflange frikadeller med pommes frites. Hvepsene var noget aggressive, indtil de fik deres egen tallerken med kyllingebeben. Eftersom vi ikke kunne spise op, fik den flotte rød/sorte kat del i lækkerierne, som den hurtigt huggede i sig. Musvitterne og bogfinkerne støvsugede bordene for brødkrummer.

Der var mange informative plancher om dyreliv og planteliv undervejs. Nær et stort vandfald så Bent en slange på omkring 30 cm. Lige meget hvor vi gik, var der imponerende vandfald. Efter at have travet lidt videre kom vi til busstoppestedet, hvor vi valgte at tage bussen op ad bakken til parkeringspladsen, i alt 4 km gennem mange hårnålesving.

Ved 16-tiden var vi klar til at køre videre, og tjeneren havde fortalt at vi skulle vælge at køre videre til det store vandfald, men da der var 35 minutters kørsel frem og tilbage + gåtur valgte vi at køre hjemad i stedet for. Vi kørte en tur ned på havnen i Sibenik, men da der ikke var parkeringspladser, valgte vi at starte turen hjem.

Vi kørte hjem langs kysten. Mange steder så vi reklamer for lækre skaldyrsretter, og vi blev enige om, at de mange opdræt langs kysten måtte være muslinger og østers.

Vi var tilbage på pladsen kl. 18.30, hvor de andre i dagens løb havde hygget med at vaske, gå til stranden, badet og kommet gennem en nudistlejr samt sidde på pladsen at nyde 1 drink eller 2.

Kl. 19. var der fælles aftensmad på nabovejen. Vores menu blev blomkålssalat med hvidløgsstegte flutes. Vi havde en hyggelig aften med meget snak. Lige inden sengetid havde Bent snakket om, at vi som gruppe kunne mødes i Viborg i det nye år.

Vi snakkede bla. om, at Biljana var klemt på mange ting: turens økonomi og at meget var lukket ned på nuværende tidspunkt osv.

Det blev en sen aften, kl. 0.20 krøb vi til køjs.

Mandag den 2. oktober (Merete)

Dagens program: skolebesøg i Zaton og havorgel og hilsen til solen i Zadar.

Vi stod op til sædvanlig tid, og nød morgenmaden udendørs. Vi fik skrevet lidt dagbog, da vi var 3 dage bagud.

Kl. 10.15 blev vi hentet af hotellets taxa. Der var plads til 8, men vi måtte alle klemme os sammen. Vi blev ifølge chaufføren sat af foran skolen, men vi måtte selv finde tilbage dertil. En psykolog fortalte om skolen. Lille skole med 2 elever i 1. kl. og 4 i 2. kl. Klasselæreren fortalte lidt om, hvad børnene lavede, efterlignede bogstaver og tegnede/malede f.eks. paraplyer mm. En af pigerne ville åbenbart ikke åbne sit penalhus og bruge egne farver, men lånte af drengen bagved. En dreng fra 2. kl. læste et stykke flydende for os. I 3. og 4 kl. var de 12 elever, som havde engelsk. Vi kunne spørge børnene om små ting. De havde bøger, hvor de skulle indsætte ord. De lærer

engelsk fra 1. kl. Biljana havde købt chokolade til dem, og de blev glade. Nogle fra vores gruppe hjalp med at dele ud. Bagefter havde Biljana dansktime med dem, hvor de lærte at tælle til 10, hvilket de var supergode til. Ivan fra turistkontoret var der også, og han fortalte, at han havde gået på skolen som barn. Biljana og jeg plukkede frø fra vidunderblomster, og vi kom forbi den meget mjavende røde kat.

Vi tog med bussen ind til Zadar kl. 12.10 og her blev vi sluppet løs på egen hånd, nogle gik på arkæologisk museum, andre på museet med moderne kunst og guldalder kunst. På vores vej over havnebroen passerede der en flok unge mennesker på motoriserede surfbrædder, det så vildt ud da de kom ræsende på vandet, for at komme under gangbroen måtte de dukke sig ned. Vi gik sammen med Jane og Martin på det Antikke Glas Museum. For at komme dertil skulle vi op at gå på muren. Det var helt unikke glasting fra romertiden omkring år 100 til år 300. Det var helt utroligt alle de glaskrucker, vaser, kosmetikkrukker mm. som var blevet fundet i området. Nogle af

de store glaskrukker var blevet fundet i lerkrukker. Kort før 14, gik vi op ovenpå for at se, at i løbet af 10 minutter kunne glasblæseren lave glas magen til det gamle. Tingene skulle hærde og blev efterfølgende solgt i butikken nedenunder. Jeg kunne ikke stå for en lille slank vase til 10 euro. Bagefter gik vi på muren over til Havorglet, havorglet er en trappe som går helt ud i vandet. Når bølgerne skulper ind over trappen, går vandet ind i nogle forskellige hulrum, i disse skabes nogle fløjtelyde. Bent havde lige dronen i luften efter at have indhentet tilladelse fra de lokale luftfartsmyndigheder. Vi blev alle tørstige og gik langs vandet hen til en Cafe, hvor vi fik lidt koldt at drikke med udsigt til vandet.

Kl. 16.30 mødtes vi alle sammen ved Klokketårnet, hvorefter vi fulgtes med Biljana til pizzeria Tri Bunara. Bent fik pizza Quattro Stagioni og jeg fik en rejesalat. Der var alt for meget mad. Jeg fik en hel skål brød til, så dem tog jeg med hjem. Ved 18-tiden

gik vi hen til Havorglet og gjorde klar til at hilse solnedgangen med et glas hvidvin. Bent havde lige dronen oppe for at tage et billede af os alle sammen. Kl. 18.38 så vi en meget smuk solnedgang, SKÅL. En yngre mand stod på solcellerne og spillede kendte numre på sin klarinet. Børnene dansede rundt omkring ham og solcellerne blinkede. Rigtig hyggeligt.

Biljana havde bestilt "de sorte biler" til at hente os kl. 19.30. Chaufførerne havde vældig travlt med at sende sms'er under kørslen. Jane og Helga fulgte Biljana hjem, men der var ingen lys udenfor hendes hytte, så hun måtte have fat i en, der kunne skifte pære. Vi fik lige en hurtig øl/vand hos Jane og Martin. Vi var tilbage i vores vogn lidt før 21, hvor jeg lige klarede lidt "kontor arbejde" inden sengetid.

Tirsdag den 3.oktober (Bent)

Formiddagen bød på hjemlige sysler, vi vaskede lidt tøj og fik også klaret opvasken. Vi kunne høre en drone, men det var jo ikke mig, men derimod Jessie, som lige skulle øve lidt og have lidt små fif fra mig. Vi skulle til vinsmagning og lille frokost på en vinfarm tæt på Zaton. Biljana havde aftalt kørsel med nogle, som boede og arbejdede for campingpladsen. Sikke en oplevelse, i 2 biler blev drengene kørt ud til farmen, men chaufførerne kunne ikke finde den, og kørte i en stor ring rundt om det hele ad små smalle og kraftigt stenede veje som jeg ikke har set værre siden Cuba rejsen i 2012. Da vi havde rundet en hel omgang, grinede vi da den ene chauffør steg ud af bilen og spurgte nogle franske turister om vej. Jeg steg ud af bilen og viste ham på min telefon, hvor farmen var placeret. Det lykkedes til sidst at finde frem til Kraljevski vinogradi vinery, og chaufførerne blev sendt retur for at hente pigerne. Vinfarmen havde godt 10 år på bagen, oprindeligt startede det med vin til Kroatiens konge i 1066. Da pigerne kom fik vi en rigtig god velkomstvin, og derefter blev vi efter megen ventetid bænket ved bordene og fik lov til at smage på 3 vine sammen med lidt skinke og ost. Vi brød os ikke om rødvinen, men hvid og rosé var rigtig gode. Jeg købte 3 flasker rosé, inden turen hjem skulle begynde. Dybt rystet så jeg, at chaufførerne, som var bænket ved et andet bord, skulle til at starte på 3. glas vin. Jeg gik direkte over til dem og sagde stop, det var totalt forrykt, men måske er det meget normalt her.

Promillegrænsen i Kroatien er 0.5, det er den også i andre lande, værre er det, at spritkørsel her i Kroatien ifølge en oversigt koster en bøde på 135 kroner. Det lykkedes dem at køre os alle hjem uden yderligere omveje. Senere på eftermiddagen skulle vi spille Adventure Golf hos Zaton holiday Resort, det nærliggende idræts-og feriecenter. Vi gik den korte vej derover, vi spillede "drengene mod pigerne", der var 18 forskellige udfordringer på de mange baner. Vi spillede i godt 2 timer, det var sjovt og drengene vandt. Til aften lavede vi det store gadefestbord imellem vores vogne. Vores menu: kylling med blomkål mm. Der faldt meget dug, så min dagbog og bordene blev meget fugtige.

Onsdag den 4. oktober (Merete)

Vi vågnede tidligt, først ved hundeglam og lidt senere ved at en motorcykel gassede op.

Ved 9-tiden var vi en flok, der gik til supermarkedet, da Biljana ville købe ind til vores frokost. Udenfor supermarkedet købte vi en stor ost med 4 forskellige smage til 16 euro.

10.30 mødte alle op i "skolestuen", som denne gang blev holdt indendørs med en arkæolog, som fortalte om fund af 3 både fra år 100 til år 300. De er alle fundet i Zaton's gamle havn, og nogle af dem er gennemfotograferede og igen tildækkede. Den ene var 3 meter bred og 7 meter lang. Der ligger 10 både på bunden af Adriaterhavet og 64 både i Middelhavet. I gamle dage lavede de reb af en art kællingetand, og derefter blev rebet tjæret. I nogle af bådene kunne man se spor efter pæleorm. Bådene var bygget af bøg og eg. Ballasten var sten. Et fint oplæg på en time.

Derefter skulle der betales for vores ophold på camperpladsen. Vi fik hver sin regning, men prisen var alt for høj, så vi fik gennemtrumfet at DACF også giver reduceret pris i fremtiden. Benny var medlem af Acsi, så det nød vi alle godt af. Biljana betalte derefter pengene tilbage til os.

Jane og jeg gik ned i deres vogn og lavede lækker tapas til alle med forskellige spegepølser, skinke samt røget skinke. Efter en hyggelig frokost, gik vi ned og pakkede det sidste i vores camper. Vi havde valgt at nå så tæt på Postojna drypstenshulerne som muligt. Ganske vist gik vi glip af den lækre afskedsmenu med blæksprutter, men vi skulle gerne nå hjem til mandag, da vi var inviteret til Eriks 70-års fødselsdag.

Efter at have taget afsked med alle ved 14-tiden, fik vi tømmt gråvand, inden vi forlod Autocamp Peros. Der var nu 26 grader.

Bilens tæller stod på: 24.906 km

Ved en vejbod købte vi tomater og en hvidløgsranke.

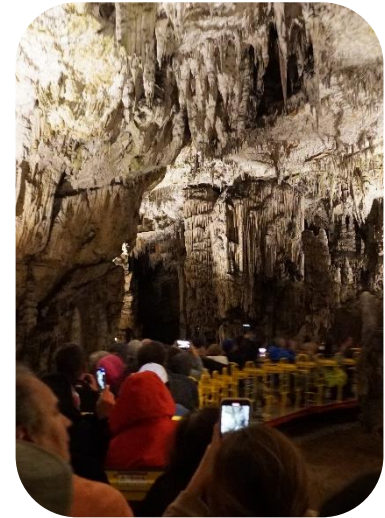
Camperen gav besked på, at vi skulle fylde AddBlue på. Vi havde gjort det på vejen sydpå, men måske bjergkørsel bruger mere. Vi skulle gennem mange bjerge/tunneller. I dalene var der meget landbrugsjord. Vi så også en del rovfugle, og vi kørte under en bro beregnet til bjørne og ulve. I 700 meters højde kørte vi gennem et stort skovområde med nåletræer og løvtræer. Terrænet var meget bakket og på broerne blæste en vældig vind. Kort før kl. 18 betalte vi 27 euro i vejskat. 18.20 krydsede vi grænsen til Slovenien og lidt senere ankom vi til Bazoviska Cesta Camperplads. Der gik lang tid, før vi kunne finde en at betale 12,50 euro til.

Menu: madder.

Torsdag den 5. oktober (Bent)

Bilens tæller stod på: 25.513 km

Vi vågnede som vanligt lidt før 7, men ulig de mange tidligere morgener var der nu kun 14 grader i vognen. Vi havde tændt for vandvarmeren aftenen før, så der var dejligt varmt vand til morgenbadet i camperen. Inden vi spiste morgenmad var der nogle halemejsjer lige udenfor vinduet, men de fløj desværre straks jeg kom udenfor med kameraet. På vej til Postonja kørte vi på en rigtig hyggelig vej, den slyngede sig en del foruden, at det også gik en del op og ned. Ved svingende var der lavet ekstra højt autoværn, og i et sving var der lavet siddetribuner, måske der afholdes rally eller cykelløb der. Vi kørte igennem flere landsbyer, hvor vejen var ekstra smal, og med farlige sving, hvor farten skulle ekstra langt ned. Vi var fremme ved Postonja hulerne, en af verdens største kalkstensgrotter, kl. 9:15. Der var masser af frie parkeringspladser, måske sæsonen er på hæld. Vi nåede frem til indgangen for blot at konstatere, at billetsalget var længere tilbage. Nå pyt, vi nåede at komme med på første rundvisning kl. 10:00. I grotterne (8 grader året rundt) kører man med et lille tog et lang stykke vej gennem flotte drypstensformationer af stalaktitter og stalagmitter, indtil man kommer ind til "perlerne", som bedst udforskes til fods. Hulerne er dannet gennem en million år, men først i 1800-tallet blev de fundet af to omgange. Efter første verdenskrig havde man nogle russere til at bygge en bro inde i hulen, som forbindelse til den sidst opdagede del. En af grottens flotte huler benyttes som koncertsal med plads til

10.000 mennesker. Pivka floden løber igennem i hulesystemet. Efter togturen ind i hulen blev vi fulgt af en guide, som fortalte en masse om hulerne og deres farver. Pudsigt, at drypsten ved siden af hinanden havde forskellige farver. Vi gik næsten rundt i en time, førend toget kørte os til

udgangen. I vores billet var der inkluderet et besøg i Vivariummet, som også er en grotte. Vi jo gerne ville ind at se terrariet med babydragerne, som er det største dyr, man indtil videre har fundet i et grottemiljø. Dyret er hudfarvet og har ingen øjne, en slags hulepadde. [Hulepadde - Wikipedia, den frie encyklopædi](#) I Vivariummet så vi også andre dyr, som havde tilpasset sig livet i hulerne. Der var også inkluderet en sommerfugleudstilling og en udstilling om grotternes kommercielle historie samt menneskets historie fra Neandertalerne og frem.

Vi spiste frokost på parkeringspladsen, og da vi kørte derfra, måtte vi konstatere at vores p-billet, som vi havde betalt sammen med billetterne, ikke virkede. Det var lidt træls at holde ved udgangen, og porten ikke gik op, både for os, men i særdeles

hed for dem, som holdt bagved.

Jeg ved ikke, om autocampere kan flyttes med et tudehorn, i hvert fald prøvede de på det. Vi var heldig, at der ved en nærvæd stående p-billet automat stod en tekniker, han hjalp os straks, da Merete forklarede ham vores problem.

Jeg tjekkede lige GPS-en med vores planlagte tur over Plöckenerpass, hvor vi ville krydse Østrig uden benyttelse af

motorvej. Godt det samme, passet var lukket, jeg ved ikke hvorfor, så alternativ plan måtte på bordet. Vi

valgte motorvejen gennem Tauern tunnelen via Salzburg til Tutzing, vores næste mål på hjemvejen. Dette betød, at vi måtte købe en motorvejsvignet til Østrig, hvilket vi fik klaret på en rasteplads i Slovenien. Ved Lesce kørte vi forbi en flyveplads, hvor der holdt mange svævefly.

Grænsen til Østrig krydsede vi i Karawanken tunnelen. Efter Tauern tunnelen tankede vi bilen og fortsatte små 10 kilometer, hvorefter vi kørte fra vejen og fandt en Stellplatz (Camperplads) og slog lejr for natten. Det viste sig at være en rigtig hyggelige Bauernhof, jeg havde dronen oppe for at tage lidt fotos, inden vi lavede aftensmad. På vejen dertil så vi, at mange træer var blevet iklædt de smukke efterårsfarver. Under aftensmaden kunne vi høre køernes bjælder, når de gik rundt ude på markerne.

Der er en lille morgenmads restaurant på stedet, og måske er det muligt i sommerperioden at spise på gården. Lidt rodet, men hyggeligt. Der kom 3 andre campere for natten. Efter opvask gik vi ind i restauranten og købte

en øl og sodavand. Herligt med en Weissbeer, og så fik vi en god sludder med indehaveren samt en anden gæst.

Fredag den 6. oktober (Merete)

Bilens tæller stod på: 25.521 km

Vi stod op til sædvanlig tid og kunne benytte toilettet på Bauernhof Schauphof. En meget smuk morgen i efterårstøner. Der var 24 grader i vognen, så badet var dejligt. Vi havde bestilt 2 Brötschen på gården, meget lækre. I deres indgangsparti havde de et udstoppet murmeldyr stående.

Da vi kl. 9 var klar til afgang, gik vi ind for at sige farvel, og jeg var så heldig at få 2 stykker Zirbe (langsomt voksende alpefyrrertræ). Nede i byen var der en hejs til bjerget, og det så ud til at være et skisportssted. Der var nu 8 grader udenfor. Lidt senere fik vi et kig til Ørneborgen, Hohenwerfen fra filmen Ørneborgen. Vi kom også forbi Berchtesgaden, så vi mindedes gode oplevelser fra vores tid i Bayern i 1987/88. Lidt før kl.10 krydsede vi grænsen til Tyskland, og en halv time senere gjorde vi

holdt ved Chiemsee, hvor der var mange blishøns og ænder. Vi kunne også se ud til øen, hvor et af Ludwig den 2.'s slotte ligger, Herrenchiemsee, som vi har set for mange år siden og igen i 2018 sammen med Anne-Marie og Ejner. Senere passerede vi floden Inn. Landskabet er fladet lidt ud. Vi drejede mod Garmish-Partenkirchen og München og kom på Mittlerer Ring. Her så vi langtidsparkering af campingvogne og både langs cykelstien. Her kørte vi tit for 35/36 år siden, da Bent var på kursus hos Siemens i München. Ved frokosttid kørte vi gennem Starnberg. De er ved at lave en tunnel under Starnberg by til 300 millioner euro. Vi ankom til Tutzing Yachthafen/Südbad ca.

12.30, da der var en del vejarbejde i centrum. Vi spiste frokost i vognen, hvorefter vi ringede til familien Ehreke, og aftalte at mødes kl. 15. Ved 14-tiden gjorde vi klar til at gå en tur op i byen at kigge på forretninger mm. Der var en del afspærringer, men vi valgte at gå op at se kirken

med de to tårne, St. Joseph, som er en katolsk kirke. Der havde lige været høstfest, så der gik nogle og ryddede op. Bent blev spurgt om han ville hjælpe med at flytte et gammelt vognhjul. Det viste sig at hjulet skulle op ad en smal trappe. Bent fik en vældig snak med manden om vores besøg, og det viste sig, at de kendte familien Ehreke ganske godt, da de var flittige kirkegængere. Vi blev begge tilbudt et velsignet æble og skulle hilse fra Rudi. Meget smuk kirke. Derefter gik vi tilbage til hovedgaden, hvor jeg havde spottet en blomsterforretning med fine dekorationer. Derefter gik vi hen til familien Ehreke, det var nu ikke så let at finde, men Frau Ehreke kom og reddede os. Herr Ehreke havde travlt med en forsikringskunde. De er nu 84 og 88 år gamle, og sidst vi besøgte dem var i en anden lejlighed i Tutzing i 2010 sammen med Kjesten og Flemming. Vi havde et glas hjemmelavet mirabellesyltetøj med, en rose' vin fra Kraljevski Vinery i Kroatien samt en lille blomsterdekoration med. Vi fik kaffe og the med lækker blommetærte og meget snak om

gamle dage. De fandt den gamle gæstebog fra Söcking-tiden frem, og vi fandt, at vi havde boet i deres gæstelejlighed 4 gange, så vi fik alle disse sider med os fra gæstebogen, super flot gestus. Disse minder er guld værd. Til aftenmad fik vi Leberkäs og Bretzeln, uhm. Nybagt Leberkäs med Weisswurstsenf det er bare sagen. Vi kom til at snakke om, hvad der er i sådan en Leberkäs. Vi må hjem og finde opskriften på Leberkäs, som jeg fik i Katra supermarkedet i 1988. Vi var enige om, at der ikke var lever i. Straks blev der ringet op til Bernhard, om han kunne løse gåden, og han fortalte, at der i gamle dage havde været lever i. Bent fik også en snak med Bernhard. Bagefter snakkede vi med Berith på FaceTime, så hyggeligt. Bent og Herr Ehreke fik som vanligt øl af de fine krus og jeg fik juice. Senere fik vi en slags kirsebærsnaps, lidt stærkt.

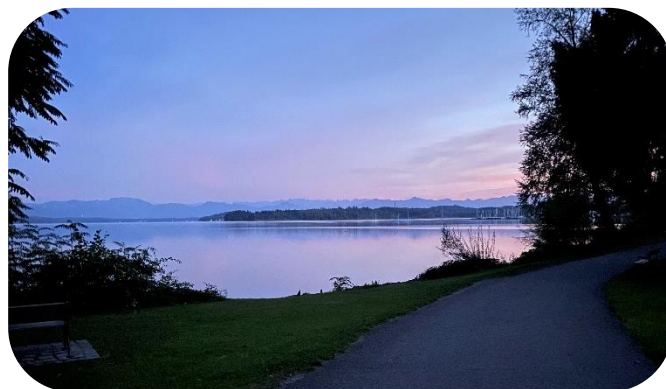
Herr Ehreke og Bayerns valgsprog:

"Vi vil køre bil, når vi vil, og vi vil køre så hurtigt, som vi vil.

Vi vil spise, hvad vi vil.

Vi vil leve i et frit Tyskland".

Herr Ehreke og frue havde været i Chemnitz til 70-års skolejubilæum, kort før vi skulle komme på besøg. Frau Ehreke tilbød at køre os hjem, så vi ikke skulle gå i mørke, men vi ville gerne gå de 20 minutter langs Starnberger See til Yachthafen, da vi var meget forspiste. Der var flot solnedgang over søen. Der holdt 9 campere på pladsen, da vi kom tilbage til camperen igen kl. 19.30. Vi kunne lige hygge os med en kop the og et par spil Rommy, inden sengetid. Der kom flere campere efter vi var gået i seng.

Lørdag den 7. oktober (Merete)

Bilens tæller stod på: 25.765 km

Vi stod op til sædvanlig tid, og tændte for varmt vand til bad + varme i vognen, da der kun var 8

grader. Smuk solopgang over Starnberger See, så vi måtte lige rundt med diverse kameraer, inden morgenmad. Vi talte 17 campere på pladsen til morgen. Vi kunne se, at en camper havde tømt gråvand under kørslen. Vi kørte hen til risten for at tømme. Vi var klar til at køre fra Tutzing kl. 8.45, men inden vi rigtig skulle på farten, skulle vi lige have gjort et par indkøb ved Metzgerei Vinzenmurr (Leberkäs), og i Edeka skulle vi have Weisswurst, Weisswurstsenf, Bretzeln, Sauerkirsch og en whisky til Erik i gave. Vi ville have været en tur forbi Söcking for at se "vores" hus, men GPS'en ville have os på grusvej, så det opgav vi. Det blæste lidt, da vi begav os på hjemturen, og mange blade blæste af træerne, så efteråret var godt på vej. Vi kørte under en dyrevæksel. Vi drejede på A96 mod München og lidt senere på A92 mod Nürnberg og Regensburg. Bernhard og familie bor i Nürnberg. Vi krydsede floden Amper, hvor der var lidt kø-kørsel. I dette område var der mange humlemarker, men der bliver jo også drukket en del øl. Vi krydsede Donau ved Ingolstadt. Lidt senere kom vi til Bayerns midtpunkt, hvor der var mange solceller langs motorvejen. Vi krydsede Main Donau kanalen og drejede mod Leipzig og her så vi en fin Trabbi. Frokostpausen blev holdt på Raststätte Wolfshöhe ved 12.30-tiden. Derefter blev det min tur til at tage en

tørn ved rattet. En god time senere var camperen blevet tørstig, så ved Hirschberg blev den tanket. Vi så nogle, der fløj med drager langs motorvejen. Ved 16.20-tiden skulle vi have toiletpause, og så var det fint med en is med ny energi, inden Bent overtog kørslen. Nu kom vi til vindmølleland og vi så 3 politibiler i modsat retning. Måske var der fodbold i nærheden. Ved 17-tiden drejede vi mod Hannover og Braunschweig, og en halv time senere kom vi forbi Marienborn, den gamle østtyske grænse, som vi var inde at se på vejen sydpå. Der er nu dejlige 20 grader udenfor.

Herefter drejede vi mod Wolfsburg på A39, og lidt senere kom vi forbi VW Prüfgelände, så vi var kommet til Folkevognens hjemsted. Lidt efter kom på våde veje, men vi fik ingen regn. I Wittingen var der mange smukke bindingsværk huse. Herefter kørte vi mod Uelsen, og ved en lille by stod der en fin halmballe bi ved indkørslen og udkørslen til byen, vældig hyggeligt. Vi kørte forbi Braunschweiger Hof, som vi havde boet på sammen med Sander (Bents far) på Wienerschnitzelturen i 2009. Vi kom også forbi en roekule, som var under opbygning. Lidt før kl. 19 krydsede vi Elbe Seite Kanal, hvor vi så en flodpram. Få øjeblikke senere nåede vi vores mål: Uelsen Yachtclub, Clubhouse beim Leuchtturm. Hyggeligt sted, men vi var usikre på om der var flere pladser. Vi kunne holde nedenfor på plads 9 til 15 euro og med fin udsigt til lystbådehavnen, og flodprammene ude på floden. Vi ville have spist

på restauranten, men da de kun tog kontanter, kunne det ikke lige lade sig gøre, da vi kun havde 50 euro tilbage. Heldigvis havde vi mad i fryseren, så det blev til tortellini med oksefars og ost i ovn. 20.45 kom regnen. Vi havde kørt 712 km i løbet af dagen ifølge "tante google". I løbet af aftenen kom der meldinger fra resten af gruppen om, hvor de var nået til. Jane og Martin var nået hjem til DK.

Søndag den 8. oktober (Merete)

Bilens tæller stod på: 26.472 km.

Vi stod op lidt over 7 til en smuk morgen og 12 grader i vognen. Vi gik i bad i klubhuset, hvor der var rent og pænt. Morgenmaden spiste vi i vognen, men vi blev forstyrret af flodprammene, som vi lige måtte ud at fotografere. Lidt før 9 var vi klar til det sidste

stræk hjem fra Uelsen. Vi skulle undgå Elb Tunnel og Bad Segeberg, da der var spærret. Vi kørte i Landkreis Lüneburg, og vi stræbte efter at komme hen at se sluseanlægget Scharnebeck, hvor prammene kommer ind i en sluseseng og bliver hejst op eller ned. Vi så en sluseseng blive hejst op. Slusen blev bygget mellem 1968 og 1976 for at undgå DDR, da Elben var besværlig at sejle på, hvor den var grænse til DDR.

Duerne havde reder på "slusearmene". Herefter fortsatte turen mod Lüneburg og på en mark gik der meget råvildt og i søen var der en meget stor flok canadagæs, sikkert på træk sydpå.

Vi kørte forbi smukke Lauenburg og fortsatte mod Hamburg, Lübeck og Kiel ad A1. Camperen skulle have en gang diesel på Rasthof Schackendorf. Alle rasteplasser var overfyldte af lastbiler, som ventede på at måtte

køre, så vi kørte til den næste Rasthof nær Rendsburg, så vi kunne få sulten stilleret. Vi så en flot Lamborghini og lidt senere en motorcykel med en legetøjs-ko på bagsædet, så vi fik et billigt grin.

Kl. 13.45 krydsede vi den danske grænse, og så gik det bare mod Viborg. Kl. 16.20 var vi hjemme igen med rigtig mange dejlige ferieoplevelser i bagagen.

1000 tak til alle på turen for rigtig mange dejlige oplevelser samt hyggeligt samvær.

Bilens tæller stod på 26947 km. hvilket giver en samlet kørsel på turen på 5070 km.

